

§ 8.

Nejvyšší cena za 1 prostorový litr výčepní kořalky s obsahem alespoň 25 procent alkoholu obnáší:

- a) při dodávce v sudech neb lahvích v celkovém množství přes 10 litrů K 8—
- b) při dodávce větší 1 litru až do 10 litrů K 9:20
ať se dodávka děje v sudech neb v jiných nádobách,
- c) při drobném prodeji od 1 litru až do $\frac{1}{2}$ litru včetně K 10:60
pod $\frac{1}{2}$ litru K 11—

§ 9.

Výrobci lihovin a živnostníci, kteří lih a lihoviny prodávají, jsou povinni stanovené nejvyšší ceny ve své prodejní místnosti vyvěsit na nápadném místě čitelným písmem.

§ 10.

Ceny za surový lih ze stanic výrobních stanoví se takto:

A. Surový lih vyrobený v hospodářských lihovarech:

1. surový kontingentovaný lih vyrobený z melasy neb z řepy K 420—
za 1 hl absolutní.

2. surový lih kontingentovaný, vyrobený z bramborů K 470—
za 1 hl absolutní.

3. lih nekontingentovaný o K 20—
levněji.

B. Lih vyrobený v průmyslových lihovarech exkontingentovaný:

1. lih z melasy vyrobený K 290—
za 1 hl absolutní,

2. lih z řepy vyrobený K 240—
za 1 hl absolutní.

Pro Slovensko stanoví se ceny za surový lih ze stanic výrobních vzhledem k tamním mimořádným poměrům takto:

a) surový lih nekontingentovaný, vyrobený v průmyslových lihovarech, včetně daně z řepy K 400—
za 1 hl absolutní,

b) surový lih kontingentovaný, vyrobený v hospodářských lihovarech, včetně daně z řepy K 500—
za 1 hl absolutní,

lih nekontingentovaný o K 20— levněji.

Československá komise lihová jest oprávněna při dodávce suroviny na tyto ceny zatímně vyplácetí přiměřenou zálohu; zbytek doplatí dodavateli po konečném vyúčtování po uplynutí výrobního období.

§ 11.

Pro upotřebení lihu na výrobu luxusních výrobků vůbec může Československá lihová komise ustanovit ve srozumění s ministerstvem financí od případu k případu vyšší cenu.

§ 12.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Zároveň zrušuje se nařízení ministerstva financí ve shodě s ministerstvem pro zásobování lidu ze dne 30. prosince 1918, č. 1 Sb. z. a n. ex 1919.

§ 13.

Provedením tohoto nařízení pověřuje se ministr pro zásobování lidu a ministr financí.

Švehla v. r., v zast. min. předsedy.

Dr. Stránský v. r.

Dr. Rašín v. r.

Habrman v. r.

Dr. Vrbenský v. r.

Dr. Zahradník v. r.

Stříbrný v. r.

Dr. Soukup v. r.

Dr. Winter v. r.

Dr. Hruban v. r.

Čís. 207.

Zákon ze dne 10. dubna 1919,

kterým se mění zákony o úrazovém pojištění dělníků.

Na základě usnesení Národního shromáždění vydávají se tyto předpisy:

Oddíl I. **Změny zákona.**

Článek I.

Zákon z 30. prosince 1917, z. ř. č. 523, o úrazovém pojištění horníků a předposlední odstavec § 1 zákona z 28. prosince 1887, z. ř. č. 1 na rok 1888, o úrazovém pojištění dělníků se zrušují a zákony z 28. prosince 1887, z. ř. č. 1 na rok 1888 (zákon úrazový) a z 20. července 1894, z. ř. č. 168, ve znění zákona z 21. srpna 1917, z. ř. č. 363, takto se mění a doplňují:

Článek II.

§ 1 zákona úrazového odst. 1. se mění takto:

Všichni dělníci a závodoví úředníci, zaměstnaní v továrnách a hutích, v dolech na nerosty nevyhrazené, v loděnicích a lomech, jakož i v zařízeních náležejících k těmto podnikům, dále dělníci a závodoví úředníci, zaměstnaní v podnicích horních, podrobených doзору horních úřadů, a v závodech k nim náležejících, ve vrtacích podnicích na vyhrazené nerosty a v podnicích na těžbu horního vosku a asfaltu jsou pojištěni podle ustanovení tohoto zákona proti následkům úrazů příhazejících se při provozování podniků (úrazů podnikových).

Článek III.

§ 4 zákona úrazového mění se takto:

Zřízení podniků státních a zemských může ministr sociální péče, dohodna se se zúčastněnými ministry a vyslechna zúčastněné úrazové pojišťovny, pojistné povinnosti podle tohoto zákona zprostiti, náleží-li jim a jejich příslušníkům podle služebního předpisu všeobecně platného, pro případ podnikového úrazu nárok na zaopatření, které se rovná odškodnému, stanovenému v tomto zákoně, po případě v článku VII. zákona ze dne 20. července 1894, z. ř. č. 168, jakož i v § 65 zákona z 30. března 1888, z. ř. č. 33, a má-li dále příslušná nemocenská nebo bratrská pokladna nárok na náhradu, který by měla podle posléze uvedeného ustanovení, kdyby zřízení nebyly pojistné povinnosti zproštěny, a mají-li zřízení stejný vliv na rozhodování o odškodném, jaký jest zaručen pojištěncům u pojišťoven, zřízených podle tohoto zákona.

Za týchž podmínek, týž způsobem a s týmiž účinky, může ministr sociální péče zprostiti pojistné povinnosti i zřízení soukromých železnic, poskytnou-li pro splnění nároků na zaopatření svých zřízců záruky, nařízené ministrem sociální péče v dohodě s ministrem železnic.

Nároků na zaopatření, přiznaných všeobecným služebním předpisem, nelze smlouvou s jednotlivými osobami ani vyloučiti, ani obmeziti. Jsou-li závažné důvody, může ministr sociální péče, dohodna se se zúčastněnými ministry a vyslechna zúčastněné úrazové pojišťovny, odvolati zproštění pojistné povinnosti.

Článek IV.

V § 6 zákona úrazového položiti jest v odst. 6. místo číslice „3600“ číslici „6000“ a v odst. 7. místo číslice „1200“ na obojím místě číslici „1800“ a místo číslice „600“ číslici „900“.

Článek V.

V § 7, č. 1. zákona úrazového položiti jest místo číslice „100“ K číslici „150“ K.

Článek VI.

§ 8 zákona úrazového se mění takto:

Za plat nebo mzdu podle tohoto zákona pokládají se tantiemy, podíly na zisku a jiné odměny za práci, jakož i naturální požitky.

Okresní politický úřad ustanoví počátkem každého roku, vyslechna důvěrníky podnikatelů a pojištěnců, pro svůj okres hodnotu naturálních požitků. Hodnotu naturálních požitků hornických stanoví týmž způsobem horní hejtmanství a hodnotu naturálních požitků železničních zřízců úřad, který k tomu ministr železnic určí v dohodě s ministrem sociální péče.

Ministr sociální péče může, je-li toho potřeba, naříditi, aby příslušný úřad přezkoumal hodnotu naturálních požitků i v mezidobí. Pokud jde o požitky hornické, stane se tak v dohodě s ministrem veřejných prací, pokud jde o požitky zřízců železničních, v dohodě s ministrem železnic.

Článek VII.

Mezi odstavec první a druhý § 12 zákona úrazového dán budiž tento odstavec:

Běžné věci pojišťovny, zejména rozhodování o nárocích na odškodné, obstará správní výbor, který se skládá z předsedy představenstva nebo jeho náměstka, z 9 členů představenstva a tří jejich náhradníků. Po 3 členech a po 1 náhradníku volí do správního výboru každá ze tří skupin představenstva, totiž skupina podnikatelů, skupina pojištěnců a skupina osob, povolaných do představenstva ministrem sociální péče.

Je-li toho třeba, mohou se povolati k jednání správního výboru i osoby, které nenáleží k představenstvu, aby podaly dobré zdání.

Žádají-li o to aspoň tři členové správního výboru, náleží konečné rozhodnutí o projednávané věci představenstvu pojišťovny.

Článek VIII.

§ 29 zákona úrazového se mění takto:

O každém úrazu, který se stane při provozování podniku, podrobeného pojistné povinnosti, a kterým osoba, v podniku tom zaměstnaná, byla usmrcena nebo utrpěla tělesné poranění, které způsobilo smrt, anebo neschopnost práce trvající aspoň tři dny, budiž podnikatelem, nebo tím, kdo za úrazu podnik měl řídit, do týdne po úrazu podáno písemné oznámení přímo příslušné úrazové pojišťovně nebo úřadovně pojišťovnou pověřené.

Článek IX.

§§ 30 až 32 zákona úrazového mění se takto:

Řízení o nároku. Vliv na léčení.
Zadržení důchodu.

§ 30.

Na žádost úrazové pojišťovny je okresní politický úřad povinen vyšetřiti všechny okolnosti, rozhodné pro posouzení nároku na odškodnění úrazu.

Všechny náklady vyšetřování, zejména náklady, které vznikly tím, že bylo po případě nutno povolati znalce, platí pojišťovna.

§ 31.

Úrazová pojišťovna může bratrským pokladnám svěřiti, aby obstarávaly styk podnikatelů a pojištěnců s pojišťovnou, zejména pak aby spolupůsobily při vyšetřování úrazu. Bratrské pokladny, byly-li o to požádány, jsou povinny takto

spolupůsobiti. Podrobnější ustanovení o tom jsou obsažena ve stanovách pojišťovny.

Bratrským pokladnám náleží za jejich spolupůsobení kromě náhrady hotových vydání odměna, jejíž výši, není-li o tom dohody, určí ministr sociální péče v dohodě s ministrem veřejných prací.

Obecní úřady jsou povinny spolupůsobiti při vyšetřování okolností, které jsou důležité pro zjištění nároků na odškodné a pro zjištění jeho výše.

§ 32.

Pojišťovna je v každém období léčení oprávněna odejmouti nemocenské nebo bratrské pokladně, ke které zraněný náleží, péči o nemocného. V tomto případě vstoupí pojišťovna ve všechny povinnosti a práva, která podle zákona náleží nemocenské nebo bratrské pokladně, pokud jde o nemocenskou péči o zraněného a péči o jeho příslušníky.

Úrazová pojišťovna může naříditi odevzdání zraněného na účet jeho důchodu do léčebného ústavu ve všech případech, když léčení úmyslně zabraňuje, nebo je zdržuje. V tom případě náleží příslušníkům zraněného podpora podle ustanovení předposledního odstavce § 8 zákona o pojištění dělníků pro případ nemoci.

Je-li pro posouzení nároku na odškodné podle výroku lékařského třeba, aby byl zraněný pozorován v léčebném ústavě, pojišťovna může naříditi, aby byl zraněný dán na čas potřeby do ústavu léčebného. Náklady tím vzniklé hradí úrazová pojišťovna.

Neuposlechne-li zraněný těchto nařízení úrazové pojišťovny, nemá pro to zákonných nebo jinakých podstatných důvodů, může mu pojišťovna důchod zcela nebo částečně zadržeti do té doby, dokud nařízení neuposlechne.

Taktéž může důchod zcela nebo částečně býti zadržen, když zraněný, nemá pro to podstatných důvodů, neuposlechne nařízení úrazové pojišťovny, aby se dostavil k lékařské prohlídce za účelem zjištění, zdali a do jaké míry následky úrazu dosud trvají.

Když je léčení zraněného skončeno a je nádej na zlepšení jeho zdravotního stavu, může úrazová pojišťovna místo důchodu poskytnouti zraněnému bezplatného léčení a ošetřování v některém léčebném ústavě, ale jen s jeho souhlasem. Pojišťovna může v takovém případě dáti zraněnému přiměřenou náhradu za výdělěk, který mu ušel prodlouženým léčením.

Článek X.

K § 33 zákona úrazového je přidati tento odstavec 4.:

Nelze-li odškodné stanovit ve lhůtách shora uvedených, úrazová pojišťovna může přiznati oprávněné osobě zatímni odškodné. Úrazová

pojišťovna nemůže žádati, aby jí bylo vráceno vyplacené zatímni odškodné, byl-li nárok na odškodné konečným rozhodnutím zamítnut.

Článek XI.

§ 34 zákona úrazového mění se takto:

Osoby, kterým nebylo odškodné úrazovou pojišťovnou vyměřeno, musí svůj nárok oznámiti příslušné pojišťovně, než uplyne jeden rok ode dne, kdy se následky úrazu objevily, nejpozději však do dvou roků ode dne úrazu, sice nároku svého pozbudou.

Uzná-li pojišťovna nárok na odškodné za odůvodněný, budiž výše odškodného ihned vyměřena; ne-li, budiž nárok na odškodné zamítnut.

Promlčení lhůty uvedené v odst. 1. vztahují se i na nároky nemocenských a bratrských pokladen proti úrazové pojišťovně.

Článek XII.

Místo § 38 zákona úrazového dáti jest ustanovení:

§ 38.

Pro každou pojišťovnu, zřízenou podle tohoto zákona, zřídí se v jejím sídle rozhodčí soud, který jediné jest příslušný rozhodovati o nárocích na odškodné, proti pojišťovně vznesených, i však neuznaných.

Rozhodčí soud se skládá ze stálého předsedy, čtyř přisedicích a z potřebných náhradníků. Předsedu a jeho náměstka jmenuje ministr spravedlnosti, dohodna se s ministrem sociální péče, ze státních úředníků soudcovských. Dva přisedící, jakož i jejich náhradníky, kteří vesměs musí býti osoby odborně vzdělané, povolá do rozhodčího soudu na určitou dobu ministr sociální péče, dohodna se se zúčastněnými ministry. Dva přisedící a dva náhradníky volí členové pojišťovny, a to každá skupina (podnikatelé a pojištěnci) po jednom, zároveň při volbě do představenstva (§ 12), na dobu stejně dlouhou s úřadováním představenstva. Člen rozhodčího soudu nesmí náležeti představenstvu pojišťovny, ani nesmí býti v její službě.

Sestavení rozhodčího soudu a jednání před ním, jakož i odměnu rozhodčích soudců, upraví nařízením ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry. Náklady spojené se zřízením a správou rozhodčího soudu hradí pojišťovna.

§ 38 a).

Rozhodčí soud je příslušný i pro rozhodování sporů o nárocích, které mají proti úrazové pojišťovně nemocenské pokladny podle § 65 zákona o pojištění dělníků pro případ nemoci a bratrské pokladny podle § 61 a) tohoto zákona.

Rozhodčímu soudu dále náleží rozhodovati spory o nárocích na úrazové zaopatření a o nárocích na náhradu, vznesených nemocenskou

nebo bratrskou pokladnou proti správě podniku, jehož zřizence podle § 4 tohoto zákona ministr sociální péče zprostil pojistné povinnosti.

Místně příslušný k žalobě je rozhodčí soud té územní úrazové pojišťovny, jejímž členem podnikatel, v jehož podniku se úraz stal, je nebo by byl, kdyby jeho zřizenci nebyli podle § 4 tohoto zákona pojistné povinnosti zproštěni.

§ 38 b).

Po dohodě se zúčastněnými ministry může ministr sociální péče zříditi expositury rozhodčího soudu v průmyslových střediscích, kde se toho ukáže potřeba, nebo zvláštní rozhodčí soudy pro jednotlivé skupiny pojištěnců nebo zřizenců, zproštěných podle § 4 pojistné povinnosti, a určití obvod jejich působnosti.

Sestavení zvláštních rozhodčích soudů a řízení před nimi upraví nařízením ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry. Stejně určí ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry, kdo má hraditi náklady, spojené se zřízením a správou zvláštního rozhodčího soudu, nebo jakým způsobem mají přispívat na úhradu nákladů rozhodčího soudu, zřízeného podle § 38, správy podniků, jejichž zřizenci jsou zproštěni pojistné povinnosti.

§ 38 c).

Žalobu u rozhodčího soudu podati mají právo osoby, pojištěné podle tohoto zákona, nebo podle § 4 pojistné povinnosti zproštěné, do roka ode dne, kdy jim bylo dodáno písemné rozhodnutí, že nárok na odškodné byl přiznán nebo zamítnut, sice by žaloba byla vyloučena.

Také bratrské a nemocenské pokladny mohou své nároky proti úrazové pojišťovně vznéstí žalobou u rozhodčího soudu do roka ode dne doručení výměru.

Opravné prostředky nebo žaloby proti nálezu rozhodčího soudu nejsou přípustny.

Vykonati nález rozhodčího soudu nebo smír před ním ujednaný je povolán příslušný soud dlužníků.

Článek XIII.

§ 48 zákona úrazového mění se takto:

Státní dozor nad pojišťovnami, zřízenými podle tohoto zákona, vykonává zemský úřad politický, v jehož správním obvodu je sídlo pojišťovny, a v dalším pořadu ministr sociální péče.

Pokud jde o podniky, podrobené horním úřadům, vykonává tento dozor zemský úřad politický v dohodě s horním hejtmánstvím a ministr sociální péče v dohodě s ministrem veřejných prací; pokud jde o podniky železniční, dohodne se ministr sociální péče s ministrem železnic.

Ministr sociální péče určí nařízením, vydaným v dohodě se zúčastněnými ministry, které úřady a v jakém rozsahu budou vykonávati státní dozor nad prováděním úrazového zaopatření (§ 4).

Ministr sociální péče je také povolán, aby udílel státní schválení v případech, kde je toho podle tohoto zákona třeba.

Článek XIV.

K § 50 zákona úrazového, který obdrží nový nadpis „Spolu působení úřadů“, přidává se jako odstavec třetí a čtvrtý:

V případech, ve kterých podle tohoto zákona přísluší politickým úřadům rozhodovati, rozhodují politické úřady v dohodě s horními úřady, jde-li o podniky podrobené doзору těchto úřadů.

Úkony, vyhrazené v §§ 18, odst. 2., a 28 politickým úřadům nebo živnostenským inspektorům, vykonávají u podniků svrchu uvedených úřady horní, úkony pak, politickým úřadům v § 30 a v odstavci 1. tohoto paragrafu přikázané, vykonávají u těchto podniků také úřady horní.

Článek XV.

Odst. 1. § 56 zákona úrazového mění se takto:

Všechna jednání a listiny, kterých je třeba k založení a upravení právních poměrů mezi pojišťovnami a jejich členy, jakož i veškerá jednání mezi pojišťovnami a úřady, jsou osvobozena od poplatků a kolků; rovněž tak i všechna jednání a listiny týkající se úrazového zaopatření (§ 4).

Článek XVI.

Místo § 61 zákona úrazového jest položiti tato ustanovení:

§ 61.

Povinnost zaopatřovacích pokladen bratrských, poskytovati zaopatřovací platy svým členům, trvale neschopným vydělávati, trvá i tenkrát, když výdělečná nezpůsobilost vznikla z úrazu podnikového; ale tento nárok na zaopatřovací pokladnu odpočívá potud, pokud důchod úrazový a plat zaopatřovací dohromady převyšují dvě třetiny pracovního výdělku, který byl vzat za základ při vyměřování důchodu úrazového.

Za týchž podmínek odpočívá také nárok na zaopatřovací plat tehdy, když osoba požívací úrazového důchodu z úrazu dříve utrpeného, nebude později nároku na invalidní zaopatřovací plat.

Je-li invalidní zaopatřovací plat vyšší než dvě třetiny pracovního výdělku uvedeného v odstavci 1., odpočívá zaopatřovací plat do výše úrazového důchodu.

Požívá-li pojištěnec úrazového důchodu ve výši plného svého pracovního výdělků, odpočívá nárok na invalidní plat zaopatřovací.

Předcházející ustanovení o odpočívání nároků na platy zaopatřovací nevztahují se na dobrovolná přídatková pojištění, pokud pojištěnec platí příslušné na ně připadající pojistné sám ze svého.

§ 61 a).

Poskytla-li zaopatřovací pokladna bratrská poškozenému zaopatřovací platy za dobu, po kterou podle ustanovení tohoto zákona nárok na zaopatřovací platy odpočívá, přechází nárok na důchod úrazový až do výše, do které nárok na zaopatřovací plat odpočívá, na zaopatřovací pokladnu bratrskou, pokud úrazová pojišťovna již nevyplatila odškodného pojištěnému.

Pozůstalí usmrceného, kterým přísluší nárok na odškodnění podle zákona o úrazovém pojištění dělníků, nemají nároku na zaopatřovací plat proti bratrské pokladně. Poskytla-li však přes to zaopatřovací pokladna bratrská pozůstalým usmrcené osoby zaopatřovací plat, přechází nárok pozůstalých na důchod úrazový až do částky, vyplacené zaopatřovací bratrskou pokladnou, na tuto pokladnu, pokud úrazová pojišťovna nevyplatila již osobám oprávněným odškodného.

§ 61 b).

V ostatních věcech netýká se tento zákon nároků pojištěnců proti bratrským a nemocenským pokladnám, proti pokladnám pro případ úmrtí, invalidním a jiným pokladnám, ani nároků proti jiným pojišťovnám, leda proti těm, které byly zřízeny podle zákona o úrazovém pojištění dělníků. Totéž platí o závazku obcí a jiných korporací a nadací k chudinskému opatření.

Vyňaty z tohoto ustanovení jsou toliko smlouvy, které byly sjednány pro úraz podnikový před 1. březnem 1886 mezi soukromou pojišťovnou a podnikatelem podniku, povinného podle tohoto zákona pojištěním, o pojištění osob v tomto závodě zaměstnaných a náležejících pod ustanovení § 1, a jejichž platnost ještě nepominula v době, kdy se počne působnost pojištění v § 1 naznačeného. Pojišťovna zřízená podle § 9, v jejímž obvodu jest onen závod, vstoupí v takovéto smlouvy na místo podnikatele a pojištěnců mocí zákona tak, že pojišťovna podle zákona tohoto zřízená za dobu, po kterou pojišťovaci smlouva bude ještě platna, jest povinna platiti pojistné vždy při splatnosti soukromé pojišťovně a že za to sama obdrží všechny částky, které onen soukromý pojišťovací ústav jest povinen vyplatiti podle pojišťovací smlouvy pro nastalé podnikové úrazy.

Ustanovení předešlého odstavce použije se jen tenkrát, byla-li ona smlouva pojišťovací

podnikatelem, který ji sjednal, do tří měsíců po počátku působnosti tohoto zákona ohlášena politickému úřadu první stolice, v jehož obvodu jest podnik pojištěním povinný, a byla-li předložena příslušná pojišťovací listina.

Článek XVII.

Místo odstavce 3. a 4. článku VII. zákona z 20. července 1894, z. ř. č. 168, položiti jest tato ustanovení:

Na železniční zřízení, pojištěné podle čl. I., č. 1, nebo podle článku V., jakož i na takové státní zřízení pojištěné podle čl. V., které musí dráha podle podmínek koncesních nebo podle jiných platných ustanovení dopravovati bez nároku na zaplacení, nevztahuje se zákon z 5. března 1869, z. ř. č. 27, mimo případy §§ 46 a 47 zákona o úrazovém pojištění dělníků, přísluší-li jim nárok na odškodnění podle ustanovení tohoto zákona.

Také zřízení, zproštění podle § 4 zákona pojistné povinnosti, a vůbec osoby, mající podle všeobecného předpisu služebního nárok na úrazové zaopatření, nemají proti správě svého podniku nároků ze zákona ze dne 5. března 1869, z. ř. č. 27, vyjma případy §§ 46 a 47 zákona o úrazovém pojištění dělníků, přísluší-li jim nárok na odškodné podle ustanovení tohoto zákona.

Oddíl II. Přechodná ustanovení.

Článek XVIII.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem, který ministr sociální péče, dohodna se se zúčastněnými ministry, určí nařízením.

Článek XIX.

Úrazová pojišťovna hornická a odborová úrazová pojišťovna rakouských železnic ve Vídni přestávají dnem, kdy zákon nabude účinnosti, prováděti pojištění proti následkům úrazů, které se stanou od tohoto dne.

Práva a povinnosti úrazové pojišťovny hornické a odborové úrazové pojišťovny rakouských železnic ve Vídni co do úrazů, které se staly nebo se stanou do počátku účinnosti tohoto zákona, přejdou na úrazové pojišťovny územní nebo správy podniků, jejichž zřízení byli podle § 4 zproštěni pojistné povinnosti, dnem, který ministr sociální péče určí po dohodě se zúčastněnými ministry.

O tom, která pojišťovna nebo správa podniku převezme povinnost vypláceti důchod již priznaný, bude každý pojištěnec, požívající důchodu, pojišťovnou nebo správou podniku zvlášť vyrozuměn.

Článek XX.

Ministru sociální péče se ukládá, aby dohodna se se zúčastněnými ministry zákon tento provedl a ve vhodné době rozšířil nařízením působnost jeho i na Slovensko.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r., v zastoupení min. předsedy.

Dr. Winter v. r.

Čís. 208.

Zákon ze dne 10. dubna 1919,

kterým se mění odstavec 1. § 5 zákona z 21. března 1918, z. ř. č. 108, a doplňuje § 411 tr. ř.

Podle usnesení Národního shromáždění se nařizuje:

Článek 1.

Odstavec 1. § 5 zákona z 21. března 1918, z. ř. č. 108, mění se takto:

O tom, má-li odsouzení býti odčiněno, rozhoduje sborový soud, který rozhodl v I. stolici, nebo v jehož obvodě jest okresní soud, který rozhodl v I. stolici, jde-li však o příslušníka Československé republiky, který byl odsouzen některým soudem v cizině, rozhoduje sborový soud, v jehož obvodě jest domovská obec odsouzencova; nebylo-li by jí možno bez zvláštního šetření zjistiti, rozhoduje sborový soud I. stolice, v jehož obvodu leží poslední známé bydliště odsouzencovo. Neměl-li ho v republice Československé a byl-li žadatel odsouzen ve Vídni, rozhoduje zemský jako trestní soud v Praze, jinak zemský trestní soud v Brně.

Článek 2.

První odstavec § 411 tr. ř. se mění takto:

Prominouti nebo zmírniti trest přísluší, pokud zákon jinak neustanovuje, presidentu republiky.

K témuž paragrafu se přidává tento odstavec:

Byl-li příslušník Československého státu odsouzen před 28. říjnem 1918 některým soudem bývalé říše Rakousko-uherské, ležícím však mimo obvod Československé republiky, nutno podati žádost za milost u soudu stejného druhu, jaký rozhodl v I. stolici, v jehož obvodě jest domovská obec odsouzencova; nebylo-li by možno bez zvláštního šetření ji zjistiti, podá se žádost ke sborovému soudu I. stolice, v jehož obvodu leží poslední známé bydliště odsouzencovo; neměl-li ho v republice Československé, podá se, byl-li žadatel odsouzen ve Vídni, k zemskému jako trestnímu soudu v Praze, jinak zemskému trestnímu soudu v Brně.

Článek 3.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Článek 4.

Provedením tohoto zákona se pověřuje ministr spravedlnosti.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r. v zastoupení min. předsedy.

Dr. Soukup v. r.